

הדר פרק ששי עירובין

סח.

עין משפט נר מצוה

מו א מיי פ"ה מהלכות
עירובין הלכך צ סג
עין פ"ט פ"ח א"ח ס'
שטו ספ"ה ה'
מו ב ג מיי שטו ה' ג
א וסמנ שטו טור א"ח
ס' שטו:
מו ד ה מיי פ"ו מהל'
טומלת מת הלכה ב
סג עין רלח:

רבינו הנגאל

מה הוא אינה דוחה את
השבת אף אמירה לגוי לא
תדחה את השבת. אמר לי
ולא שני לך בין שבות
דאית ביה מעשה, כגון
הואה, לשבות דלית ביה
מעשה, כגון אמירה לגוי.
ואי מקנה להו דוד ריפתא
לבני מבוי ובעי ליה דוד
מנייהו ולא היב ליה
בטל השיתוף. דתניא אחד
מבוי שביקש יין
ושמן ולא נתנו לו בטל
השיתוף. תנא אין
משתתפין
אוקמנא לבית שמאי
דלית להו בריהו. והא
דתניא משתתפין באוצר
בבית הייל דאית להו
ברייה, דתנן המת בבית
ולו פתחים הרבה כולן
שמיין, נפתח אחד מהן
הוא טמא וכולן טהורין.
חישב להוציאו באחד מהן
או החיצול שיש בו ד' על
ד' הוציל על פתחין כולן.
בית שמאי ואמרין חשוב
היה לימות המת. ובית
ההלל אמרין אין משתתפין
המת. ש"מ לבית הייל
שאתהו שמת חישב
להוציאו באחד מהן,
תנברו כי הוא טהור מוכן
והואו.
ניקא דאישתתפון בשבת
אומם המים החמים שהיו
מוכנים לקטן למול אותו
עליהן, אמר רבא ישאלו
ל[ואמו], כלומר אם
מרגשת בעצמה חולי
שצריכה מים חמים נחים
ליה לקטן גוי אגב אימיה.
ואקשין ליה דרבא והא
חזין לאימיה דקא אכלה
קמן תמרי, כמו הבריאים.
אמר להו לא סמכין
הא דקא אכלה (קמא)
[קמן דאימיה] תובלה (קמא)
דבקית לה. כלומר קור
החוקק בה ואכלת בלא
תיקון דעת, ואי אמרה
צריכנא מים חמין מחמין
לה. (רבא) היו לו ב'
חצירות באחת היה יושב
הוא וביתו ובני אדם
יוצאין ובאין אצלו, ובני
אדם אחרים עוד יש להם
בתים באותה חצר
ששוכנים בהן, ואחר מבני
חצר בא למול בנו בשבת
הוא אישפיכן המימיה, אמר
להו רבא הנינו ילי כלים
לישב עליהן בחצירה
האחרת והנשים יושבות
בה, ואכלו ואשב שם
ואבטלו להם רשותי מוו
החצר ויטלו החמין שלי
רימול עליהן הקטן. אמר
ליה רבינא דרבא והאמר
שמות מחצר לחצר, אמר
ליה ואי לא סבירא לך
לשטולא לא צריכת
למשתתפין מחצר לחצר

לשבות דלית ביה מעשה. וא"ת דזהוהו ינוקא דלקמן דלאמר
להו רבא נשילה לאימיה אי לריכא נתימיהו ליה אגב
אימיה כי לא לריכא נמי וכי לא היה נכרי ככל העיר שילמרו לו
שיחס בשביל הקטן למולו וצפ"ק דגיטין (דף ט: ד"ה א"ע) פירשתי:
כיון דאי בעו מינאי ולא יתיבנא

כ"הו. ר"ק לזיהר כשאלם עושה
עירוב שאלו יערב דבר שהוא מקפיד
עליו כגון אומן דברים שתיקן לכבוד
שבת או (י) אס יש לו ככר נהא שקורין
גשטי"ל או פשטי"ל וכיוצא בזה דלא
צעו ליה מיניה ולא יתיב להו בטל
עירוב: **ונקנני** א"הו מר רביעיתא
דח"א בחביתא. נלכורה משמע לזוך
שיתוף מצוי קאלמר דלעירובי חצירות
צעי פת א"ע"ג דלמר לקמן צפרק
חלון (דף פ"ה). מלן שמעת ליה
דלמר פת אין מידי אחרניא לא ר'
יהושע ה"ק"ל כר' יהושע לגבי ר"א
דפליג עליה הסם ולקמן צפירקא *
צין ר"מ צין רבנן צפירא להו דעירובי
חצירות אינו אלא צפת ולכורה הכי
כולהו אמוראי דהיא שמתא הכי
אית להו ואור"י ד"ל דהיא שמתא
דחלל דהכא צפירא הוה ולא צבית
דהא אמר לקמן צפרק כיצד משתתפין
(דף פ"ה): דעירובי חצירות צבית
שצפירא ושיטופי מצוואות צפירא
שצמזמו ותרזייהו דוקא * כמו שפירש
לקמן (י) וכן הדין בצעל הצבית שהיה
שומץ עם שכניו לזה ציין כו' איירי
ע"כ דמונת צפירא:
תניא אין משתתפין באוצר. וא"ת
ואצ"י כצ"ש דהא כצ"ש
מסיק לה וי"ל דאצ"י לא חשיב הא
דקאלמר רב אושעיא הא צ"ש הא
צ"ה וקסבר אצ"י לא נחלקו צ"ש וצ"ה
צדד זה דכמה פלוגתא דתנאי
ואמוראי אשכחן לענין צריכה ועוד
אומר ר"י דאצ"י הוה מוקים כולהו
אצ"ייה ולמפרע כולן תמאין דאין
צריכה והוה מפרש (י) (כרעה) דמסיק
צמסת צילה (דף י: וזו): לטור את
הפתחים מנחלן ולהצא:
אמר רב אושעיא לא קשיא בי.

מה הוא שצו ואינה דוחה שבת. ואפי' צמקוס מלוא כגון לשחוט
פסחו כדמתן צפסימס צפרק אלו דברים (דף ט: סה): **פרי גברי**
ברבני כרבנן. כגון אמה ורבה דדיירימו ציה: **מר.** רבה אין כבודו
לחזר על בני המצוי ולגבות השיתוף: **אינהו.** שאר בני המצוי לא

משגחי: **אקני להו.** משלי ריפתא
בטלם צדיבורא דליכא טרמח ויהו
כולן וזכין צו לשם שיתוף: **כיון דאי**
בעו מינאי. אם אחד מהן היה לריץ
לאכול מן השיתוף והיה שאלו ממני
אין יכולת צדי לומר משלי בכל
שבת (י) לכן נמנע שאין בלתי להיות צו
חלק גמור ונטל השיתוף: **שציקש**
יין ושמן. משל שיתוף: **רביעיתא**
דחלל. חומץ: **צפירא.** צפירא
מחציתו דמידי דלית ביה קפידא
הוא ועיקר שיתוף ציין כדלמר צהאי
פירקא (דף ע"ה): **ויניח החצית צפירא**
ויסמון על רביעית שבה לשום שיתוף
ללזוך כל השנה כולה כשנימין שיתוף
צפירא: אין משתתפין צפירא. צדד
האזור כגון חצית של יין או פירות
המכונסין אין סומכין על מה שצמקוס
מסום דאין צריכה אצורו של שיתוף
וכי מסתפק ממנו איכא למימר אול
ליה שיתוף: **כולן תמאין.** כל הכלים
הגמזין צעזי האסקופה תמאין
ואע"פ שאינם צהאל המת מפני
שאין אנו יודעין צפירא פתח ויציאו
ופתח שעמיד דלאת צו מיטמא מיד
וטעמיה ליכא אלא הלכות טומאה הכי
גמירי לה ואפי' חלונות של טפח על
טפח תמאין דכיון דכולן סתומין לא
מוכחא מילתא צהי מפיך ליה: **נפסה**
אחד מהן. ודאי צההוא מפיך ליה:
פחות מנ' על ד' אינו חשוב להציל
על השאר: **עד שלא ימות.** דלא
נחתא להו טומאה אשאר פתחים אצל
משמיות הוצר הדבר דעיקרל נמי
אמרינן הוצר הדבר דעיקרל נמי
דעתיה לאפקוי צהאי פיתחא אלא
נחתא להו טומאה ואפי' כלים הצאין
(א) (לשאר פתחים) שם לאחר מחשבה
טמאין דכיון דנחתא להו טומאה מו
לא סלקא מינייהו צמחשבה עד

(א) צפ"ס: א"ל מלן נעמד,
ובע"ז ח"א צ"ה, צ"ה דף
י. דף לו: א"ל מלן פ"ו מ"ג,
א) נ"ע מ"ס צ"ק פ: ד"ה
אמר לנכרי ומסופת עינין
ח: ד"ה א"ע"ג וז"ל מ"ג צ"ה
סד. ד"ה שמי"ס: ד) [לעיל
סו: וסס נמקן]. ט) [לקמן
ע"ה: א) (א) שבת קט"ג].
י) [לקמן דף ט"ז: ח) דף
ע"ה: ט) (א) צ"ל כ"ל אשע"ל]
עין צ"ה, י) וצמזמו י"ט.
וע"ה, ס) דף ע"ה.

הגהות הב"ח

(א) נ"ב דלית ביה מעשה
(דהא מר ובר' אר"ה) ת"מ
ו"צ פ"ה א"ל גרסי ליה וכן
מוכח בתוספי' ד"ה
לשבות: (ב) רש"י ד"ה כיון
וכי לומר משלי בכל שבת
כל כך נמנע: (א) "ה"ה עד
שלא ובר' כלים הצאין (לשאר
פתחים) ת"מ ו"צ פ"ה
נמחק ורוב"ה ה"ה:
(ד) תוס' ד"ה כיון וכי
לכבוד שבת או ככר נהא
לז"ל ויטעו אס י"ט לו
נמחק: (ה) ד"ה ונקי כו'
כמו שפירש לקמן. י"ג דף
ע"ה ע"כ ד"ה צפת:
(ו) ד"ה אמר ר' אושעיא
וכי סגו צמחשבה (ואור"ת
וכי צמחשבה) ת"מ ו"צ
ק"ה ואומר ר"ת דרב
השע"ל לחוד ורב אושעיא
לחוד דהא גרסינן בכל
הספריים רב השע"ל
והתם גרסינן רב אושעיא
ומלנו רב השע"ל ב"ה
צמחשבה: (ז) ב"ה
דקאלמר רבי השע"ל
דשפיר וכו' ממינ רבי
השע"ל וכו' נעם מינה
ר' השע"ל: (ח) ב"ה
ע"ה פ"ק: י"ג דף
ע"ה: א"ה פ"ה ד"ה
יועיל וכו' קשה לפרוש
זה דלמספיק:

גליון הש"ס

רש"י א"ל פנו לי באני
ובר' הליבר פוגה בלי. ע'
לקמן דף ע"ה ע"ה תוס'
ד"ה ואצ"ייתא אומ' א'
תוס' ד"ה ונקי ליה וכו'
כמו שאמר לקמן. דף
ע"ה ע"ה צמ"ס ד"ה צפת:

לעזר רש"י

אשדורדיש"ן
[אישטודריש"ן]. הלם,
מבוכה.

מוסף רש"י

המת בבית ולו פתחים
הרבה. כולם פתחים או
סולם גורסין, כולן
טמאין. כל כלים המונחים
במלל הפתחים מת ע"י
התקרה של פתח עומדים,
ואע"פ שאינו מתה הגג
המאכלי על המת, שגור
עומה עומה על עומה
שהו דרך יציאת הטומאה
שסופו צלאל דרך שם, וכן
אין אנו יודעים צהאי
ויציאו הלך כולם עומדים
(ביצה י). נפתח אחד
מהן. לאחר מיתת המת,
הוא טמא. צין כלים
דעיקרל צין כלים לנכנסין
המוצאין לו מחמין, וברין
טהורין. לדברי הכל
מוקמין להו דלמדו הכל
מכאן ולהבא ככלים המונחים

א"ל מלן נעמד, ובע"ז ח"א צ"ה, צ"ה דף י. דף לו: א"ל מלן פ"ו מ"ג, א) נ"ע מ"ס צ"ק פ: ד"ה אמר לנכרי ומסופת עינין ח: ד"ה א"ע"ג וז"ל מ"ג צ"ה סד. ד"ה שמי"ס: ד) [לעיל סו: וסס נמקן]. ט) [לקמן ע"ה: א) (א) שבת קט"ג]. י) [לקמן דף ט"ז: ח) דף ע"ה: ט) (א) צ"ל כ"ל אשע"ל] עין צ"ה, י) וצמזמו י"ט. וע"ה, ס) דף ע"ה.